

Arrest

nr. 126 393 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 april 2014.

Gelet op de beschikking van 30 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 januari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 8 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3 Op 18 maart 2013 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, daar waar het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de tweede bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, dient erop gewezen te worden dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij in haar vierde en vijfde middel aangaande de artikelen 7, 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog met betrekking tot de artikelen 3, 5, 8 en 13 EVRM, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Aangaande de artikelen 5 en 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting slechts naar deze artikelen verwijst, maar dat zij nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepalingen precies zou schenden, zodat deze onderdelen van het vierde en vijfde middel onontvankelijk zijn.

In het kader van artikel 3 van het EVRM beperkt zij zich ook hier tot algemene verwijzingen en theoretische uiteenzettingen, die echter niet volstaan, daar de verzoekende partij enig verband met haar persoon moet aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Daarnaast lijkt de verzoekende partij voor te houden dat zij ernstig ziek is, maar zij staat dit op generlei wijze. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending van voornoemd artikel 3 zou uitmaken.

Ten slotte kan er bijkomend nog op gewezen te worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling immers om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van dit artikel aantoont.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat nog zulke aanvraag hangende is. Ook bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij geen enkel stuk om deze bewering te staven. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een ontvankelijke aanvraag op grond van voornoemd artikel 9ter als buitengewone omstandigheid had ingeroepen, maar zoals tevens in de eerste bestreden beslissing gesteld, werd deze aanvraag ongegrond verklaard op 2 februari 2012. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingesteld. De verzoekende partij voert tevens aan dat nog een beroep tegen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hangende zou zijn, maar ook dit blijkt noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier noch uit de eigen gegevens van de Raad. Ten slotte kan erop gewezen worden dat, voor zover toch nog enige aanvraag of enig beroep op grond van voornoemd artikel 9ter of 9bis hangende zou zijn, zulke aanvraag of zulk beroep de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

Het beroep lijkt zodoende onontvankelijk, daar waar het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 22 april 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 19 mei 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 14 april 2014 opgenomen grond, stelt zij met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten een vervolgbeslissing uitmaakt waartegen dezelfde elementen kunnen worden opgeworpen als tegen de hoofdbeslissing. Zij voert ten slotte de schending aan van artikel 3 van het EVRM en stelt dat de gebonden bevoegdheid de verwerende partij niet ontslaat van de verplichting de situatie van de verzoekende partij te onderzoeken in het licht van een schending van artikel 3 van het EVRM bij een eventuele terugkeer.

De verwerende partij verwijst naar de nota en sluit zich aan bij de beschikking van de Raad.

2.2 In de mate dat de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar het feit dat tegen de tweede bestreden beslissing dezelfde elementen kunnen worden opgeworpen als tegen de hoofdbeslissing, met name de eerste bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de eerste en de tweede bestreden beslissing een afzonderlijke, specifieke motivering bevatten. Bovendien is ten aanzien van de tweede bestreden beslissing de ontvankelijkheid en niet de gegrondheid aan de orde. Er valt dan ook niet in te zien hoe de uiteenzetting van de verzoekende partij ten aanzien van de gegrondheid van het beroep aangaande de eerste bestreden beslissing relevant is in het kader van de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep aangaande de tweede bestreden beslissing. Daar waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hiervoor en hierna: het EVRM), dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij dit reeds in haar verzoekschrift heeft opgeworpen en hierop reeds in de beschikking van 14 april 2014 ingegaan werd. Door het louter herhalen of benadrukken van elementen uit het verzoekschrift ter terechtzitting brengt zij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met

betrekking hiertoe reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Ook ter terechtzitting laat de verzoekende partij na enig concreet element met betrekking tot voornoemd artikel 3 naar voren te brengen.

Met verwijzing naar de beschikking van 14 april 2014 is het beroep, voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij aangaande de eerste bestreden beslissing de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. In een tweede en een derde middel voert de verzoekende partij telkens de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

3.2 In de beschikking van 14 april 2014, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt ten aanzien van de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld:

“De eerste drie middelen van de verzoekende partij hebben betrekking op de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, dient te worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de juridische grondslag aangeeft en een feitelijke motivering bevat die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de eerste bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Verder dient erop gewezen te worden dat in de eerste bestreden beslissing uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden. De verzoekende partij stelt dat geen rekening werd gehouden met haar verblijf van zevenenhalf jaar, maar uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt de verzoekende partij dit element niet als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan verweten worden hierop niet geantwoord te hebben. Zij verwijst daarnaast naar de elementen van integratie, maar deze werden slechts aangevoerd in het kader van de gegrondheid van de aanvraag. Ook in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat deze elementen tot de gegrondheid behoren en in de fase van de ontvankelijkheid niet behandeld worden. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, werd aldus wel degelijk afdoende op deze elementen geantwoord. Verder gaat de verzoekende partij nog in op de onmogelijkheid tot terugkeer, maar ook in dit verband dient te worden vastgesteld dat hierop in de bestreden beslissing werd geantwoord, waarbij de Raad erop wijst dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij, niet louter en zelfs slechts in tweede instantie naar de afgesloten asielprocedure wordt verwezen. De verzoekende partij kan zodoende niet voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris dit element niet als een al dan niet buitengewone omstandigheid zou hebben beoordeeld. Voor het overige geeft de verzoekende partij niet concreet aan op welke elementen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zou zijn ingegaan en omtrent welke elementen niet afdoende, nauwkeurig of volledig zou zijn gemotiveerd. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet herhaalt, het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen, het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Een schending van de voormelde bepalingen en beginselen wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Daar waar de verzoekende partij de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert en de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden vastgesteld dat deze onderdelen van het tweede resp. derde middel niet ontvankelijk lijken. De schending van de beginselen van behoorlijk bestuur op zich kan immers niet ontvankelijk worden ingeroepen en de schending van voornoemd artikel 3 wordt in het geheel niet uitgewerkt.

Daar waar de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM met betrekking tot de eerste bestreden beslissing aanvoert, beperkt zij zich tot algemene verwijzingen en theoretische uiteenzettingen, die echter niet volstaan, daar de verzoekende partij enig verband met haar persoon moet aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is.

De eerste drie middelen, die betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing, lijken, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond."

Ter terechtzitting van 22 april 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 14 april 2014 opgenomen grond, stelt zij ten aanzien van de eerste bestreden beslissing in hoofdorde een beroep te hebben ingesteld tegen de appreciatie door de verwerende partij van de motieven op grond waarvan het verblijf gevraagd werd. De verzoekende partij stelt in 2005 een asielaanvraag te hebben ingediend die slechts in 2009 definitief is afgesloten. Volgens haar is de lange asielpcedure in combinatie met het verdere verblijf voldoende om te worden geregulariseerd. Zij stelt dat geen opportuniteitsonderzoek wordt gevraagd aan de Raad. De verwerende partij verwijst naar de nota en sluit zich aan bij de beschikking van de Raad.

3.3 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting louter elementen herhaalt die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht. Hierop werd dan ook reeds ingegaan in de beschikking van 14 april 2014. Door het louter herhalen of benadrukken van elementen uit het verzoekschrift ter terechtzitting brengt zij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking hiertoe reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Daar waar zij nog stelt dat zij geen opportuniteitsonderzoek heeft gevraagd, dient erop gewezen te worden dat uit het verzoekschrift blijkt dat zij ten aanzien van de elementen die zij als buitengewone omstandigheden naar voren heeft gebracht, wel degelijk een andere mening is toegedaan dan de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, en dat haar verzoekschrift er wel degelijk op gericht is de Raad een eigen beoordeling van deze andere visie te doen doorvoeren. De Raad benadrukt nogmaals dat hij hiertoe als annulatierechter niet bevoegd is.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 14 april 2014 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, niet kan worden aangenomen.

De eerste drie middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

Het vierde en het vijfde middel hebben betrekking op de tweede bestreden beslissing. Zoals reeds gesteld onder punt 2. is het beroep gericht tegen laatstgenoemde beslissing onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET